

Γέλασε, γέρο Κωνσταντή! ἀκούς γιὰ ποῖον σ' ἐπῆρα;
 Συχώρησέ με! εἰς τοὺς κακοὺς ἐσὺ κακὸς δὲν εἶσαι·
 Ἀθέλητα ἔβλαστημήσῃς ἢ παιδική μου λύρα,
 Καὶ ἄνθρωπο σ' ὠνόμασε, ἐνῶ φωτιά κελεῖσαι!

Ἄλλὰ γιὰτί μοῦ φράγκεψες, ποῖος σοῦπε πῶς σοῦ πᾶνει
 Ἡ δουλικὴ τούτη σταλὴ, ποῦ ἦρθε ἀπὸ τῆ δύσι;
 Κ' ἐσὺ τῆ μόδ' ἀκολουθεῖς! τὸ ψαρικὸν φουστάνι
 Ἐφοβήθηκας τῆ δόξα σου μὴ σοῦ τὴν ἀσχημῆση,

Ἡ μήπως ἐβουλεύτηκας ἔς τῆς Ἀποκριῆς τῆ ζάλῃ (*)
 Μ' αὐτὰ τὰ βούρα νὰ βιρθῆς, θαλασσινὸ λειωντάρι,
 Κ' ἔτσι ἄν-υμένος φράγκικα νὰ πῆς εἰς τ' ἀκρογιάλι
 Νὰ ἰδῆς ἂν τ' ἄγρια κύματα γνωρίσουν τὸν Κανάρη;

Ἄ! ὄχι! ἐσὺ δὲν θῆθελες οὔτε καὶ μέσ' ἔς τὸ χῶμα
 Νὰ χωρισθῆς ἀπ' τὴν πιστὴ καὶ τίμια φορεσιά σου·
 Ἐσὺ ποθοῦσες ψαρικὸν νῆχης καὶ αὐτὸ σὸ τῶμα,
 Ὡς ἔχαις τὴν ἀπέραντη καὶ ἀτρόμητη καρδίᾳ σου.

Ὡ, γδύσου καὶ λευθέρωσε τ' ἄγνὸ καὶ ἄθωο κορμί σου,
 Ἀπ' τὸ ζυγὸ, ποῦ οἱ βάρβαροι πολιτισμὸ ὀνομάζουν·
 Βεζούβιε, μὲ τῆ στάχτη σου διπλώσου καὶ στολίσου!
 Γκιόνη φτερὰ ἔς τὸν ἀπτό δὲν πρέπουν δὲν ταιριάζουν.

Ἐντόσου νκύτη ψαρικὰ, τὴν πρώτη φορεσιά σου,
 Τὴν πάλια ἢ συντρόφισσα τοῦ φοβεροῦ δαυλοῦ σου·
 Βροντῆς καὶ φλόγας λειτουργῆ, φέρεσ' τὰ ἱερά σου
 Τὰ βούρα τὰ πσχαλινὰ τοῦ φλογεροῦ ναοῦ σου!

Μ' αὐτὰ σὲ θέλω τὰ σκουτιά' τέτοια στολὴ σοῦ πᾶνει·
 Δὲν ἔντιέται ἡ δόξα φράγκικα, εἶνε βρωμὰ παρθένα·
 Βάλ' τῆ στολὴ π' ἀγιάστηκε ἔς τῆς Σάμου τὸ λιθάρι
 Κι' ὅπου μωρῶθη ἔς τὰ νερά τῆς Χίου τὰ δοξασμένα.

Τὸ λογιζομένο στῆθος σου, τὸ μυροκακπισμένο,
 Γυμνὸ τὸ θέλω, ὡς ἦτανε ἀμπρός ἔς τὴν πυρκαϊά σου·
 Νὰ μοῦ ἐνθυμῆ τὴν ταραχὴ, ποῦ τῶγε φουσκωμένο,
 Ὅταν κρεμνοῦσες κερκινούς ἔς αὐτὸ πρῶσσημά σου!

Ὡ, σὲ ὅπου φραγκέψατε τὸ ψαρικὸν δελφίσι,
 Καὶ σὲ φαρτιῆς τὸ κλείσατε ὡς ἂν μοῦρικ' ἔς τὸ Μουσείο,
 Ἐν ἄλλο εὐγενικώτερο εὔρητε φεγοῦρίνη,
 Ἄν τὸ ἄϊκό του βάρβαρο σὰς φάνηκε κι' ἀχρεῖο . . .

Εἰς σὲ παρφόρα βασιληὰ τυλίχτε τὸ κορμί του,
 Καὶ δόστετέ του ἕνα δαυλὶ γιὰ σηπτερο νὰ βεσταίνῃ·
 Βάλτε του στέμμα φλόγινο ἔς τὴν ἄσπρη κεφαλὴ του,
 Κι' ἂν θὰ φραγκέψῃ ἡ δόξα του, βασιλοποῦλ' ἔς γένῃ!

Ἐκ Ζακύνθου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

I

Χαῖρε βορρανόθης καὶ μυροπνευε γῆ
 τῆς ὠραίας Κασταλίας! ἄλλοτε κεικο-
 πιακῶς ὀδοιπόρος ποσάκις δὲν ἐκλι-
 να ἵνα ποτίσω τὰ διψῶντα μου χεῖλη
 εἰς τοὺς μορμύροντας βύακας σου. Ἡ
 κεφαλὴ μου ποσάκις δὲν ἀνεπαύθη καὶ
 καὶ δὲν ἐσκιάσθη ἀπὸ τὰς φλεγούσας
 τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ὑπὸ τῆς δρυὸς τὰ
 γεγηρακότα καὶ παχέα φυλλώματα!
 Ὡ Ἀττικὴ, ἀρχαία καὶ ὑπερήφανος
 πόλις! πόσον τότε μοὶ ἦσο προσφιλὴς
 καὶ πλήρης γοητείας. Τὸ ἐνθυμῆσαι
 ἔτι! Σοὶ ἐμειδίω ὡς ἀθῶον παιδίον,
 καὶ σὺ μὲ ἐμέθυες μὲ τὴν γόησσαν καὶ
 ἀρωματώδη μορφήν σου! Ἐκλινον ἐπὶ
 σοῦ τὴν κεφαλὴν μου, ἐν ᾧ σὺ μὲ ἀ-
 πεκοίμιζες εἰς τὰ τρυφερὰ γόνατά σου!
 Ἄ! διατί ἡ μάγος ἐκείνη ὀπτασία
 διεγράφη τῆς καρδίας μου πλέον, καὶ
 μένει νεκρὰ παγετώδης σήμερον, ὅτε
 πάλιν σὲ ἐπαναβλέπω! Ὡ! ἀρχαία
 μου μου φίλη! σοὶ προσφώνῳ τὸ πα-
 νύστατον χαῖρε, διότι οἴμοι! εἰς ἄλ-
 λην πλέον εἶναι δεσμώτης ἡ καρδία
 τοῦ Βορέα! Ἄλλ' ἐὰν ἔτι λυπήσῃ τὸν
 Βορέαν, ἐὰν δακρύων καὶ γονυκλινῆς
 ἐκστεύσω τὴν Ἀττικὴν μου, ἐλπίζω
 ὅτι δὲν θέλεις ἀρνηθῆ εἰς τὸν δυστυχῆ
 ἐραστὴν μίαν μόνην χάριν, ἕνα καὶ
 μόνον διακατὴ πόθον, νὰ ἴδω τὴν Ὠ-
 ρειθυϊαν, τὴν ὠραίαν τοῦ Ἐρεχθέως
 κόρη. Ὑγίαινε Ἀττικὴ!

Καὶ ὁ Βορέας ταχύπτερος ἐπέτα ἐπὶ
 τῶν ὄχθων τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἡ
 ἄνκασσα τῶν δειρῶν του εἶχεν ἀνεγεί-
 γει τὸν θρόνον τῆς.

II

Μεσονύκτιον ἦτο· ἡ γῆ εἰς τὴν ψυ-
 χράντης ἀγκάλην ἐνεκολποῦτο τὸ σκό-
 τος καὶ τὸ ἄψυχον βλέμμα τῆς ἐθλα-
 το εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς θεέλλης
 εἰς τὰς ταχυπτέρους τῶν νεφῶν ἀστρα-
 πᾶς. Εἰς τὴν ὕγραν τοῦ Φαλλήρου πα-
 ραλίαν ἐστέναζε τὸ κύμα, καὶ ἀφῆεν
 ἐκάλυπτε τοὺς ἐρήμους τοῦ Αἰγαίου
 βράχους! Οὔτε γροῖλου ἠκούετο ἔσμα,
 οὔτε ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων, οὔ-
 τε ἡ γλυκύμελος ᾠδὴ τῆς φιλέρωτος
 ἀηδόνας.

Ἐκεῖ ὁ Βορέας καθήσας ἐπὶ λίθου
 βιγῶν ἐκ τοῦ ψύχους, ἠρώτα τὸ κυ-
 λιάμενον τοῦ ποταμοῦ βεῦμα διὰ τὴν
 ὑπερήφανον τοῦ Ἐρεχθέως κόρη!

Ὡ! εἰπέ μοι—τῷ ἔλεγεν,—σὺ πα-
 ρήγορε τῶν ἐρώτων φίλε, σὺ ὅστις πολ-
 λάκις μὲ τὰ ἔσματά σου ἰβουκαλίσας
 τὴν πάσχουσαν τοῦ νοσοῦντος καρ-
 δίαν, ἐὰν εἶδες αὐτὴν νὰ πλανᾷ τὰ βή-

(*) Ἐγγρεσον διαρκούσης μιᾶς Ἀποκριῆς ζῶντος ἔτι τοῦ ἀτρόμητου κερπολη.

ματά της εἰς τὰς ὑγρὰς σου ὄχθας, καὶ νὰ ψελλίξῃ ἠδυμόλπως μίαν μόνην λέξιν ἐν καὶ μόνον ὄνομα. Εἶπέ μοι, ἐὰν εἶδες ἐν κἄν δάκρυ, ὡς δρύσος τοῦ οὐρανοῦ νὰ βεῦσῃ ἐκ τῶν τακερῶν ὀφθαλμῶν της, νὰ ἐκφύγῃ εἰς στεναγμὸς ἐκ τῶν μυχαιτάτων αὐτῆς, δι' ἐκείνον ὅστις ἐδώρησατο αὐτῇ μίαν καρδίαν, ἐν ὄνομα, τὴν ζωὴν του!

Ἐκεῖνος εἰσίγα, πλὴν ἐλάλει ἡ τετριμμένη ἐπιφῶδες τοῦ ἄσματος του, ἐν ἐκάστη παραρρηγομένη στιγμή καὶ μία πομφόλυξ ἐσβύετο, ὡς χρυσὴ ἐλπίς νεανίου, ὡς ὄνειρον ἀπέλπιδος κόρης!

Καὶ ὁ νοσῶν ἐραστής κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους ἐθρήνηε τὸν ἄρπαγα τῆς καρδίας του.

III

Δροσερὰ καὶ ἀνέφελος διεγέλα ὡς νόμφη ἐπὶ τῶν χιονοσκεπῶν ὄρεων ἡ πρωΐα. Ὁ Βορέας σιωπηλῶς, ἀνέμενεν αὐτὴν παρά τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἤρχετο νὰ δρέψῃ τὰ πρῶτα τοῦ ἔαρος ἀνθη, καὶ νὰ ψάλλῃ ἀμυλλομένη πρὸς τῆς ἀπόδονος τὴν μειλίχιον μολπὴν. Καρδιοπάλλων ὁ ἔρων νεανίας ἀνέμενεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐρχομένην ἐπὶ τῶν βηματῶν του νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν καὶ τὸ μειδίαμα. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐπροχώρει ὡς ἀνατέλλων ἥλιος, ὅστις, διὰ τῶν ἀκτίνων του φλογίζει καὶ καίει τὰ μέρη τῆς διαθήσεώς του. Ὅτε μακρόθεν ἔτι ὁ Βορέας ἠτένισεν αὐτὴν, τρικυμῶν ἀγρία διηγέρθη εἰς τὰ στήθη του, καὶ ἡ φωνὴ του μακρὰν ἐφέρετο τῶν χειλέων του, ἐνῶ τὸ βλέμμα του σκότος βαθύ ἐσκίασε.

Ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ἐβρίθθη εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ὁ κρότος ἀγνοῦ φιλήματος, διαπύρου, ἀντήχησεν ὑποκώφως εἰς τὴν σιγῶσιν φύσιν. Παρηλθὸν στιγμῆς σιωπῆς βαθείας, μετ' ὀλίγον διεφρηγνύετο ἡ σιωπὴ, καὶ ἡ εὐγλωττος λαλιὰ τῶν δύο ἐραστῶν ἐκίληε τῆς Ἥχους τὰ ὦτα.

ΒΟΡΕΑΣ.

Διατί, κόρη ἐπὶ τοσοῦτον ἐπλανῆσο μακρὰν μου! Ἡ βραδύτης αὕτη, ὦ Ὀρειθυία! μοὶ ἀρκεῖ ἐκ τῆς ζωῆς μου τόσα ἔτι σποριώσας νεότητος. Ἐδῶ εἰς τὴν λίθον τοῦτον διήλθον μίαν νύκτα ἔχουσαν ὄψιν ἀγρίαν, δι' ἐσὲ μόνην ἢ θάελλα ἐμάστιζεν τὰς σάρκας μου, ἐνῶ ἡ χιών διελύετο εἰς τὰ γυνῶνά μου στήθη. Ἄ! εἶναι λοιπὸν τόσον βαθεῖα ἡ πληγὴ ἢν μοὶ ἀφῆκεν ὁ ἔρωσ σου! Ὁ βράχος οὗτος ἦτο ἡ μόνη μου κλίτη, τὸ μόνον στήριγμα μου ἐνθα ἠδυναίμην νὰ ἐπιθέσω τὴν κεφαλὴν μου καὶ νὰ ἀποκοιμηθῶ τὰ βλέφρατά μου: στέγαν εἶχον τὴν ἐρε-

ρσιώδη σκέπην τοῦ οὐρανοῦ, καὶ μόνους μου φίλους τὰς αἰμωγὰς τῆς θαλάσσης καὶ τὴν αὔραν στενάζουσαν ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων ἐλατῶν. ὦ! τί δὲν ὑπέστην ὁ τάλας ἀναμένων ἄχρι πρωῖας τὴν ἀφιξίν σου. Ἐάν τὸ πάθος αὐτὸ καλεῖται Ἔρωσ κόρη, πιστεύσον τότε, ὅτι τοῦ Βορέα τὸ στήθος δὲν θέλει πλέον πάλει, νεκρὸν θὰ κεῖται τὸν αὔριον.

ὈΡΕΙΘΥΙΑ.

Μὴ εἶσαι παιδίον Βορέα! ἐάν ἔλλοτε ἢ Ὀρειθυία ἦτο εὐδαίμων καὶ ἐνέκλειεν ἔνδον ἀγάπην ἀδελφικὴν διὰ τὸν λαὸν τοῦ πατρὸς της, σήμερον πλέον κατέστη τοῦ Βορέα δεσμῶτις, καὶ μόνον δι' ἐσὲ τὸ στήθος μου πάλει, ὁ νοῦς μου σπαράσσει. ὦ! πόσον ἠδέως ὁ ἔρωσ σου ἀπεκοίμισε τὴν καρδίαν μου, ὅτε βραδύτερον ἠνόησα, ὅτι ἠγάπησά σε ἐξ ὕλης τῆς ἰσχύος τῆς ψυχῆς μου ἠσθάνθη ὅτι ἄκασαι αἰ πρώται δραπέτιδος ἐμπνεύσεις ἦσαν τὰ πρῶτα σκιρτήματα τοῦ πάθους, ὅπερ ἐμελλε νὰ με καταλάβῃ σήμερον. Ὅτε τὸ πρῶτον σὲ εἶδον Βορέα, ἠσθάνθη πῶρ ἐντός καὶ ἐκτός τοῦ στήθους μου, ἠνέφρα εἰς σὲ ὡς τὸ παιδίον ὅπερ ῥιγῶι τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός μου, ἵνα σὲ θερμάνω εἰς τοὺς γυμνοὺς κόλπους μου. Οἴμοι! ὁ ἔρωσ σιωπῶν μὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸν θάνατον, καὶ τὴν ὁδὸν ταύτην βαδίζω ἤδη ἀγνοοῦσα τί πράττω.

ΒΟΡΕΑΣ.

ὦ! λάλει ὀβτώ Ὀρειθυία! εἰς τὸ μειδίαμά σου, εἰς τὴν φωνὴν σου, εὐρίσκω τόσην μέθην, τόσην ἠδύτητα, ὥστε ἄδυνατῶ νὰ σοὶ εἶπω ὅποιον γόντρον μὲ ὄθει νὰ διασπείρω περὶ ἐμὲ τόσην μεγάλην εὐτυχίαν. Σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ μου, ὁ διαλογισμὸς μου, ἡ ζωὴ μου. Ἡ μόνη ἐλπίς τῆς ζωῆς μου, εἶναι ὁ ἔρωσ σου, ἡ μόνη ἐλπίς τοῦ τάφου μου εἶναι πάλιν ὁ ἔρωσ σου. Ἐλθέ τὴν νύκτα ταύτην μακρὰν νὰ φύγωμεν τῆς Ἀττικῆς! εὐελπι τὸ μέλλον θὰ σιάνσῃ ὡς πτελέας κλώνος τὰς ἐρώσας καρδίας μας. Ἡ νύξ ἦτις περὶ καὶ ἡ ἡμέρα ἦτις ἔρχεται δύναται νὰ ἦναι αἰτίαι, νὰ μεταβάλλῃ τις ἀπόφασιν ἄλλ' ἐγὼ, δὲν ἔχω μῆτε ἡμέραν, μῆτε νύκτα, μῆτε πρωῖαν, μῆτε ἑσπέραν ἢ ζωὴ μου εἶναι πάντοτε ἢ αὐτὴ, ἢ αὐτὴ ὥρα, ὁ αὐτὸς πόνος, ὁ αὐτὸς στοχασμὸς νὰ φύγωμεν Ὀρειθυία! νὰ φύγωμεν πλέον.

ὈΡΕΙΘΥΙΑ.

Ἄ! Βορέα, ζήτησε νὰ ἀφήσω τὸν γέροντα βασιλέα, τὸν τυράννον τῆς Ἀττικῆς ἄρχοντα, τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ ἦν ὁ ποῦς αὐτοῦ διολισθαίνει ἐπὶ τοῦ χαίνοντος τάφου! Ὅχι Βορέα, ὄχι καλέ μου φίλε! Ἐκεῖνος ὅστις μοὶ ἐδώρησε τὴν ζωὴν, τὴν εὐδαίμο-

νίαν, ἕνα θρόνον, τὴν Ἀττικὴν ἑλκν, βεθίκως θάελλπιζε πολλά, παρά πολλά ἀπὸ τὴν Ὀρειθυίαν. Ἄς μὴ λυπηθῶ τὸν ἐπιθανάτιον ἤδη βασιλέα κύριον ἐάν ἀποθάνῃ καὶ εὐρίσκωμαι μακρὰν του! ἢ κατάρτα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γέροντος θὰ πέσῃ ἐφ' ἡμῶν. Ὀ Βορέα, ἀπέβαλλε τοῦ νοῦς σου τὴν σκληρὰν σου ταύτην ἀπόφασιν, σὲ ἱκετεύω διὰ τοὺς οὐρανόσιους θεοὺς, ἵνα φανῆς ἴλεως εἰς τὴν Ὀρειθυίαν. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ Βορέα, πλειότερον ἔτι ἀπ' ὅτι τὸ τέκνον τὸν μητέρα, ἀλλὰ νὰ φύγωμεν; ὦ! Βορέα τοῦτο μὲ φρονεῖ με λυπεῖ.... οὐδέποτε!

ΒΟΡΕΑΣ.

Χαῖρε λοιπὸν σκληρὰ κόρη! θὰ πλανηθῶ καὶ πάλιν μακρὰν σου, ὅπως θεράσω τὸν ἔρωτά μου, κατὰ τῶν ἀγρίων σκοπέλων τῆς εἰμαρμένης. Ἐνθυμοῦ ἔτι ὁ Βορέας πάντοτε σὲ ἠγάπα με τὴν αὐτὴν τῆς καρδίας του θερμότητα. Φεύγω καὶ ἴσως ὁ θεοὶ! δὲν μὲ ἐπανίδης πλέον πλησίον σου. Ζήτη εὐτυχῆς κἄν πλησίον τοῦ πατρὸς σου, ἀφ' οὗ μετ' ἐμοῦ ἠρνήθης νὰ διαμοιράσῃς τὴν ζωὴν. Εὐδαίμοναι Ὀρειθυία, οἱ θεοὶ ἔσονται μετὰ σοῦ.

Καὶ ὁ Βορέας μακρόθεν ἠκούετο φεύγων μετὰ μυκηθμῶν, ἄγριος καὶ λυσσώδης.

Ἡ Ὀρειθυία ἤκουεν, ἔδωκεν!

IV

Παρηλθὸν ἡμέραι πολλαὶ πλήρεις δακρύων διὰ τὴν Ὀρειθυίαν. Ἐπὶ τοῦ βράχου ἐνθα ὁ Βορέας ἀνέμενεν αὐτὴν βρυγῶν καὶ ἐνδακρυς, ἤρχετο μὲ τῆς ἡρῆς τὰ βόδια, καὶ καθημένη ἐπ' αὐτοῦ ἠρώτα στενάζουσα τὸ κυλιόμενον τοῦ Ἰλισσοῦ βεῦμα, ἐάν καὶ πάλιν θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Βορέας πλησίον της. Ἡ μετάνοια ἐπλανῆτο ἐπὶ τῶν χειλέων της. Μετενοεῖ μὴ ἀπελθούσα μετ' αὐτοῦ ἢ ὑπερήφανος κόρη, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου φέρουσα εἰς τὸν νοῦν της τὸν γέροντα βασιλέα, ἐτήκετο εἰς δάκρυα, ἐνεκρούτο ἡ φωνὴ ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ ἡ ἀγρία ἔρμη τοῦ ἀνέμου, ἦτις ἔβλαπτεν εἰς τὰ σπλάγγνα της ὡς ζυλότυπος κόρη τὴν φωνὴν τὴν καλοῦσαν τὸν Βορέαν, ἔφερε τὰς αἰμωγὰς καὶ τοὺς θρήνους της ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας.

Ἐκεῖ ἡ Ἀνασσα τῆς Ἀττικῆς ὡς ἀπλῆ τῶν ὄρεων κόρη, διήρχετο τὴν ζωὴν της.

Ὅτε δὲ ἀπήρχετο ἐκείθεν ἐκκλινεν ἐπὶ τῆς γλάης τὸ γόνυ καὶ ἐδέετο τοὺς θεοὺς ἵνα ἐπαναφέρῃ καὶ αὐτὴς εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν σκληρὸν Βορέαν.

Ταχύπτεροι αἱ ἡμέραι διήρχοντο, καὶ ὁ Βορέας ἐπλανῆτο ἔτι μακρὰν της. Ἀπελπίε ἡ κόρη ἔκρουσε τὰς χερ-

δας τῆς λύρας τῆς καὶ ἄσμα μέχρι λυγροῦ συγκινούν, ἤκούετο νὰ ἀντηχῆ πενήθιμος. Ἐψάλλεν ἡ Ὀρειθούα, πλὴν τὸ ἄσμα αὐτῆς ἦτο θοῆνος διὰ τὸν βορέαν, ἐθρήνει διὰ τὴν φυγὴν του.

Ἦχοῦτο ἡ φύσις ἅπασα, ἐθρήνει τὴν Ὀρειθούαν καὶ ἐπανελάμβανεν τὴν τελευταίαν ἐπωδὸν τοῦ ἔσματός της.

Ἦχοῦτο, Ἦχοῦτο, εἰς μέτρον
Ὁ κληρὸς ὁ βορέας μακρὰν μου,
Φεῦ! ἀπῆλθε, ἀπῆλθε καὶ φύγων
Μοὶ ἀνθρώποις πόθους, καρδίαν.

Ἐκείνη ἐκλαίεν, ἐκλαίεν ἡ δύστηνος κόρη.

V.

Ὁ βορέας ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἡ καρδία αὐτοῦ ἦτο δεσμίαι ὡς Προμηθεὺς ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, τὸ ἦπαρ αὐτοῦ τὴν ζωὴν του ὕλην κατέτρωγεν ἕτερος γυφὸς σκληρότερος, ἀνηλεέστερος, ὁ Ἔρως, ἡ Ὀρειθούα. Ὀμοῖ! καὶ ὁ βορέας ἠγάπα διαπόρωσ, μὲ ὕλας τὰς χρυσᾶς πλάνης, μὲ ὕλας τὰς ἐντυπώσεις τῆς νεανικῆς ἡλικίας! καὶ ἦτο ὁ ἱερώτερος, ὁ ἀνδρικότερος ἔρως, ὅστις ἐπέλαχεται κατόπιν πολλῶν ἄλλων ταλαντεύσεων. Ὁ ἔρως εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὁποίου ἀναρτῶμεν τοῦ ἔρως ὄλου τῆς ζωῆς μας τὰ ὄνειρα, εἰς τὴν πυρὰν τοῦ ὁποίου χύνομεν τὰ μύρα τῶν νεανικῶν μας ἐτῶν, εἰς τὰς φλόγας τοῦ ὁποίου καίει τὰς πτέρυγας τῆς ἡ εὐπιστοῦ χρυσαλλίς τῆς πρώτης μας ἡλικίας.

Δὲν ἠδύνατο μακρὰν τῆς νὰ ζήσῃ, ἠγάπα ὁ βορέας καὶ ἐν τῇ λόξῃ ταύτῃ διαλαμβάνετο ὀλόκληρος ἡ ζωὴ του. Εἰς τῆς καρδίας του τὰ φύλλα ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον ἐκείλει ὁ ἔρως, καὶ εἶχε ἀνεγείρει νὰν λατρεῖς εἰς τὸ στήθος του. Ἐκλινεν, ἐκλινεν ἡ πλάστιγγ καὶ ὁ δύστηνος βορέας ἐπανεῆρχετο καὶ αὐθις ἐν τῇ γῆ ἐνθῆ, φύγων ἀπῆκα καρδίαν, ζωὴν, ἀναμνήσει, νεότητα.

VI

Ἦτο Σαθηναία νύξ ὅτε ὁ βορέας ἐπανεῆλθεν πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ, ὑπὸ τὰ φυλλώματα ἐψάλλεν ἡ ἀηδὼν, ἐνθῆ τῆς αὐοῦς ὁ ψιθυρὸς σιγηλῶς ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν ἤκούετο. Τὸ πᾶν ἐμειδίει. ἡ νύξ ἐκείνη ἐφυλάττετο ἴσως διὰ τὴν ἐπανάνοδον τοῦ βορέα. Ἐπὶ τοῦ βράχου ἔστη καὶ πάλιν ὁ ἔρως νεανίας, ἀρεῖς στεναγμὸν ἐκ καρδίας ἀναμιμνησκούσης ὀλβία ἔστη. Ἐπροχώρησεν, ἐφθασε κάτωθεν ἐκείνης εἰς ἣν ἐδιωρήσατο τὸ πᾶν, καὶ τὸ βλέμμα ἐγείρας ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου ἐνθῆ γεγηρακῶς φύλαξ ἐκράτει δεσμίαν τῶν ὄνειρων του τὴν ἐπερῆφνον ἀνασσα, ἐψάλλεν, ἐψάλλεν ταῦτα :

Ἄλλοτε μακρὰν σου φύγων σκληρὰ κόρη, ἀπῆκα πλησίον σου μίαν καρδίαν πρὸ τῶν ποδῶν σου, πάντα ταῦτα κατέθεσα ἔρχομαι σήμερον ἵνα τὰ λάβω.

Ἐπλανήθη ἐπὶ τόσους μῆνας εἰς ἄλλας ξένας χώρας, εἰς ἐρήμους βράχους μακρὰν σου, μακρὰν τῆς ὠραίας μου πατρίδος, ὅπως σὲ λητμονήσω. ἀλλ' ὄμοι! μάτην, μάτην, Ὀρειθούα! ὅπου τὸ βλέμμα μου ἔστρεφον τὴν μορφὴν σου ἠτένιζον, ὅπου ἤθελον κλίνει τὴν κεφαλὴν ἵνα ἀπηνυθικῶς ὀδοιπόρος ἀναπυθῶ, ἤκουον ἀνωθὲν μου τὴν ἀηδὼνα ἐπανελαμβάνουσαν τὰς στροφὰς τῶν μολπῶν σου. Ὀλα εἰς ἐπανάνοδον ἐκλινον, ὄλα ὑπὲρ σοῦ Ὀρειθούα!

Ἐπάλασα ἐναντίον τῆς καρδίας μου, τῆς ζωῆς μου, ἐζήτησα τὸν θάνατον, ἀλλὰ μάτην ὄλα ἐκλινον ὑπὲρ σοῦ!

Τέλος ἦλθον, εἶμαι πλησίον σου. Ἐπανεῖδον καὶ πάλιν τὰ προσριλῆ τῆς Ἀττικῆς μου ἐθάφη, ἐχαίρετιστα τοῦ φαλλῆρου τὸ διαυγὲς καὶ ἤρεμον κύμα εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὰ ἀργυρῶδη νάματα καὶ πάλιν ἐκλινε ὅπως ποτίσω τὰ διψῶντα μου χεῖλη. Πέριξ ἐμοῦ τὸ πᾶν βομβεῖ ἐκ χαρᾶς, ψάλλει τὴν ἐπανάνοδόν μου. Ἐλθε ὁ βορέας ἀναμνήσει.

Ἐσίγησεν ἡ ἐπωδὸς μετετίθετο εἰς τοὺς θόλους τοῦ ἀνακτόρου! Ἡ Ὀρειθούα ἤκουεν, ἐξέκλινε ἐκ χαρᾶς ἠγέρθη καὶ κατήλθον πλησίον τοῦ βορέα τὰ χεῖλη των ἀντήλλαξαν διάπυρον φίλημα, ἀσπασμὸν τοσοῦτου χρόνου.

Μακρόθεν ἤκούετο ἀλεκτριῶν προάγγελος τῆς πρώτης, νυσταλαίᾳ ἡ Σελήνη ἐκλινεν περὶ τὴν δύσιν της, ἐνθῆ ὁ οὐρανὸς ἔσθυσεν τοὺς φανούς του τοὺς ἀποστάσιν νεανίου ἐλπίδαν, ὡς στιγμὴ ἐρωτικῆς εὐδαιμονίας.

Μόνον ὁ Ἐωσφόρος ἔλαμπεν ἔτι, ὡς ὀφθαλμὸς Θεοῦ, πλήρης μυστηρίων καὶ μεγαλοπρεπειᾶς, ἐπωφθαλμειῶν τοὺς δύο ἔραστὰς.

Ἄλλ' οὗτοι εἶχον καταστῆ ἀφανεῖς.

Ἐπὶ τῶν πτερόγων του ὁ βορέας ἔφερεν τὴν Ὀρειθούαν εἰς τὴν γεννέτηραν τοῦ Ὀρφέως χώραν, ἐν τῇ βεμβῶδῃ τῆς Θράκης παραλίᾳ.

Ἀθήνησι 29 Ἰανουαρίου 1879.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ πλημμυρῶν ἐπιτροπὴ πρὸς ἐκτίλεισιν ἐορτῆς ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ τύπου.

Paris-Marse.

Ἐπέστη ἡ ἀρμόζουσα στιγμὴ τῆς

δημοσιεύσεως λεπτομερειῶν τινῶν περὶ τῆς εἰδικῆς συλλογῆς, ἣτις ἐξ ἐγὸς μόνου ἀριθμοῦ συγκειμένη θέλει δημοσιευθῆ τὴν 15 Δεκεμβρίου ὑπὸ τὸν τίτλον Paris Marse, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ γαλλικοῦ τύπου ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ πλημμυρῶν. Ὁ διὰ τῆς ἐνιαίας ταύτης ἐφημερίδος καταρτισμὸς Πανθέου τινὸς ἐξ ὄλων τῶν συγχρόνων ἐπισημοτήτων, ἡ δι' αὐτῆς συνέντευξις μετὰ πάντων τῶν ἐνδόξων συγγραφέων, τεχνιτῶν, πολιτικῶν, ὁ ἐκ πάντων τούτων τῶν στοιχείων σχηματισμὸς συλλογῆς, ἥς ἀδύνατον νὰ σχηματίσῃ τις ὁμοίαν καὶ διὰ δαπάνης ἑκατομμυρίων, τοιαύτη ἡ ἐπικρατήσατο ἰδέα παρὰ τοῖς ἀναλαβοῦσι τὴν ἐκδοσὴν τῆς ἐφημερίδος Paris Marse.

Πράγματι ἐν αὐτῇ συνεργάσθησαν ἄνδρες, ὧν τὰ ἔργα δὲν ἐξαγοράζονται.

Ὅπως τύχωμεν τούτου, πραγματοποιήσιν τοιοῦτου προγράμματος, ἐδέχθη ὁ ἰσχυρὸς μοχλὸς τῆς ἐλεημοσύνης νὰ τεθῆ εἰς κίνησιν ὑπὸ τῆς ἰσχύος ἐκείνης, ἣν ὠνόμασαν τὴν τετάρτην ἐξουσίαν τοῦ Κράτους, τοῦ τύπου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τῆς ὁμάδος ἀπασῶν ἀνεξαιρέτως τῶν ἐφημερίδων.

Ἀπερασίσθη ἡ ἐφημερίς Paris Marse νὰ σύγκειται ἐκ τριῶν μερῶν, φιλολογικοῦ, τεχνικοῦ καὶ τοῦ τρίτου ἐκ μονογραφῶν.

Ἡ πρὸς τοὺς συνεργάτας ἐπίκλησις ἐγένετο κατ' ἐκλογὴν ὀνόματά τινα τυχαίως ληφθέντα μεταξὺ πολλῶν ἄλλων δίδουσιν ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ ἐπιτυχοῦς αὐτῆς.

Ἡ ποιησις θέλει ἀντιπροσωπεύεσθαι ἐν τῷ φύλλῳ ὑπὸ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, Κωπαίου καὶ ἄλλων ἐξόχων συγχρόνων ποιητῶν, ἡ φιλολογία ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, Δυφῶρ, Ἰουλίου Σίμωνος, Λαβουλαίτ, Γεραρδίνου καὶ λοιπῶν ἐπιφανῶν φιλοσόφων καὶ συγγραφέων.

Μελέτην τινὰ ἐπὶ τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ὀρφεμπάχ θέλει ἐπακολουθήσει θεολογικὴ ἐπιστολὴ τῆς Ἀδελλίνης Πάττη ἐπιγραφομένη, τὶ α ἰ σ θ ἄ ν ο μ α ἰ ἄ δ ο υ σ α.

Περαιτέρω ὁ Ὀκτάβιος Feullet θέλει δώσει συμβουλὰς πρὸς τινὰς εἰς ὠρην γάμου ἄνδρας.

Ὁ κ. Βάνδελ ἐν ἀρθρῷ ἰδιορρήθῳ δὲν θέλει φεθῆθαι νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ κατακλισμοῦ, ὅπως ἀνεῖρη τὴν καταγωγὴν τοῦ πρώτου διανομέως, ὅστις ὑπὸ τὸ σχῆμα περισσεύας ἔφερεν εἰς τὸν Νῶε τὴν εἰδησὴν τῆς ἀπολυτρώσεως. Ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ πρώην διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων θέλει προσ-